

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Have Plenty of Fun
Eerste originele uitgave: 1955 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf als detectives
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2024 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 28058 0
D/2024/0034/212
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

als detectives

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. IN KIRPIN COTTAGE.....	11
2. EEN BEZOEKER IN DE NACHT.....	20
3. VERVELEND NIEUWS.....	29
4. BERTA.....	38
5. DE VOLGENDE OCHTEND	46
6. EEN PAAR MOEILJKHEDEN	54
7. EEN KLEINE VERGADERING.....	63
8. EEN TRANSFORMATIE.....	71
9. EEN ONVERWACHT TELEFOONTJE.....	79
10. IETS RAADSELACHTIGS	88
11. WEER OP KIRPIN EILAND.....	98
12. HEEL VERDACHT	107
13. EEN VRESELIJKE SCHOK.....	116
14. WAAR IS GEORGE?.....	125
15. ONTDEKKINGEN IN HET BOS	134
16. SAM!.....	143
17. NAAR GRINGO'S KERMIS.....	153
18. SPIKY IS HEEL BEHULPZAAM.....	162
19. EEN GROOTS PLAN	171
20. EEN SPANNENDE TIJD	180
21. WAT EEN VERRASSING	189
22. DEZE KINDEREN ZIJN <i>WUNNERFUL!</i>	198

HOOFDSTUK 1

In Kirrin Cottage

‘Het voelt alsof we al ongeveer een maand in Kirrin zijn!’ zei Anne, terwijl ze zich op het warme zand uitstreckte en haar tenen erin boorde. ‘En we zijn er nog maar net!’

‘Ja, grappig hoe snel we ons in Kirrin altijd thuis voelen,’ zei Dick. ‘We zijn gisteren pas aangekomen, en ik ben het met je eens, Anne, het lijkt alsof we hier al eeuwen zijn. Ik ben gek op Kirrin.’

‘Ik hoop dat het dit weer blijft de komende drie weken tijdens onze vakantie,’ zei Julian, terwijl hij bij Timmy vandaan rolde, die naar hem stond te klauwen omdat hij wilde spelen. ‘Ga weg, Timmy. Je hebt te veel energie. We hebben gezwommen, gerend, met de bal gespeeld, en dat is voor nu even genoeg. Ga de krabbetjes maar lastigvallen!’

‘Woef!’ zei Timmy walgend. Toen spitste hij de oren; hij hoorde een rinkelend geluid vanaf de boulevard. Hij blafte opnieuw.

‘Laat dat maar aan Timmy over om de ijskar te horen,’ zei Dick. ‘Heeft er iemand zin in een ijsje?’

Dat hadden ze allemaal wel, dus verzamelde Anne het geld en vertrok om ze te gaan halen, met Timmy op haar hielen.

Ze liep terug met vijf ijsjes, terwijl Timmy de hele weg tegen haar opsprong.

‘Er is niets leuker dan op het warme zand liggen met de zon op je lijf, terwijl je een ijsje eet en weet dat je nog drie weken vakantie te gaan hebt ... in Kirrin nog wel!’ zei Dick.

‘Ja, het is geweldig,’ zei Anne. ‘Balen dat je vader vandaag bezoek krijgt, George. Wie zijn het? Moeten we ons netjes aankleden?’

‘Ik denk het niet,’ zei George. ‘Timmy, je hebt je ijsje in één hap opgegeten. Wat ontzettend zonde!’

‘Wanneer komen die mensen?’ vroeg Dick.

‘Om ongeveer halfeen,’ zei George. ‘Ze komen lunchen. Gelukkig heeft pap tegen mam gezegd dat hij geen hele horde kinderen om hem en zijn vrienden heen wilde horen smakken tijdens de lunch! Dus mam zei dat het prima was als we om halfeen even binnen kwamen om hallo te zeggen en dat we dan weer de hort op konden ... met een picknickmand.’

‘Ik moet zeggen dat je vader soms wel goede ideeën heeft,’ zei Dick. ‘Ik neem aan dat het een paar bevriende wetenschappers zijn?’

‘Ja, mijn vader werkt aan iets groots met deze twee mannen,’ zei George. ‘Een van hen is blijkbaar een genie en heeft een idee bedacht dat te mooi is om waar te zijn.’

‘Wat is het voor ingenieus idee?’ vroeg Julian lui, terwijl hij zijn vingertoppen uitstak zodat Timmy de ijsdruppels

eraf kon likken. ‘Een ruimteschip dat ons meeneemt op dagtochten naar de maan? Of een nieuw soort bom om te laten ontploffen, of ...’

‘Nee, volgens mij is het iets wat ons bijna voor niets warmte, licht en energie zal geven!’ zei George. ‘Ik hoorde pap zeggen dat dit het beste idee ooit is, en dat hij er ontzettend enthousiast over is. Hij noemde het een *geschenk aan de mensheid* en zei dat hij er trots op was er iets mee te maken te hebben.’

‘Oom Quentin is heel slim, hè?’ zei Anne. De vader van George was de oom van Julian, Dick en Anne, en zij waren de neven en nicht van George, kort voor Georgina. Voor de zoveelste keer waren ze allemaal naar Kirrin gekomen om er een deel van hun vakantie door te brengen, de laatste drie weken.

De vader van George was inderdaad heel slim. Toch wou George weleens dat hij een wat *gewonere* vader was, iemand die cricket of tennis met hen speelde, en niet zo over de rooie raakte van wat gegil, gelach en flauwe grappen. Hij maakte er altijd een punt van als de moeder van George erop stond dat haar neven en nicht bleven logeren.

‘Luidruchtige, baldadige, schreeuwende kinderen!’ riep hij dan. ‘Ik sluit mezelf op in mijn studeerkamer en blijf daar!’

‘Oké, lieverd,’ zei zijn vrouw dan. ‘Doe dat maar. Maar je weet net zo goed als ik dat ze vrijwel de hele dag buiten zullen zijn. Het is goed voor George om andere kinderen

om zich heen te hebben, en haar neven en nicht zijn de liefste die ik ken. George vindt het heerlijk als ze hier logeren.’

George, Anne, Dick en Julian deden altijd hun best om Georges vader niet boos te maken. Hij had een nogal opvliegend karakter en als hij boos was, kon hij hard schreeuwen. Toch kon hij, zoals Julian zei, er niets aan *doen* dat hij een genie was, en genieën waren nu eenmaal geen gewone mensen.

‘Vooral *wetenschappelijke* genieën die in een vlaag van woede zomaar per ongeluk de hele wereld kunnen laten ontploffen,’ zei Julian kalm.

‘Nou, ik wou dat hij niet steeds tegen *mij* bleef ontploffen als ik een deur laat dichtslaan of Timmy aan het blaffen maak,’ zei George.

‘Dat doet hij alleen om bezig te blijven,’ zei Dick. ‘Een beetje oefenen met het hele opblaasgebeuren!’

‘Doe niet zo stom,’ zei George. ‘Heeft iemand zin om nog een keer te gaan zwemmen?’

‘Ik niet, maar ik vind het prima om vlak naast de zee te gaan liggen en de golven daar over me heen te laten krullen,’ zei Dick. ‘Ik lig hier helemaal te verbranden.’

‘Dat *lijkt* lekker,’ zei Anne, ‘maar hoe warmer je het hebt, hoe kouder het water aanvoelt.’

‘Kom op!’ zei Dick, terwijl hij opstond. ‘Straks steek ik mijn tong nog uit en ga ik hijgen zoals Timmy.’

Ze liepen allemaal naar de zee en gingen daar plat in de branding liggen. Anne slaakte een gillette.

‘Het voelt ijskoud! Dat zei ik toch! Ik kan er nog niet helemaal in liggen, ik kan alleen maar rechtop zitten!’

Maar al snel lagen ze allemaal languit in de branding. Zo nu en dan schoven ze een eindje op in het zand omdat de zee vanwege het getij steeds verder wegebde. Het was heerlijk om de koele golfjes op hun lijf te voelen.

Opeens blafte Timmy. Hij lag niet bij hen in het water, maar net aan de rand. *In* het water liggen vond hij niet nodig. George tilde het hoofd op.

‘Wat is er aan de hand?’ zei ze. ‘Er komt helemaal niemand aan.’

Maar Dick had ook iets gehoord. Hij ging snel rechtop zitten.

‘Het lijkt wel of ik een bel hoor rinkelen. Het klinkt als die van Kirrin Cottage!’

‘Maar het is toch nog geen etenstijd?’ riep Anne.

‘Dat moet haast wel,’ zei Julian, terwijl hij opsprong. ‘Haha, dit is wat er gebeurt als ik mijn horloge in mijn jaszak laat zitten! Ik had moeten weten dat de tijd in Kirrin sneller gaat dan waar dan ook!’

Hij rende het strand op en haalde zijn horloge uit zijn zak.

‘Het is één uur!’ riep hij. ‘Of eigenlijk is het al ietsje later zelfs. Kom op, we komen te laat!’

‘Ah nee!’ riep George. ‘Mam zal niet blij zijn met ons, met

die twee wetenschappers die er al zijn!’

Ze pakten hun jassen en scheurden over het strand. Gelukkig was het niet ver naar Kirrin Cottage, en al snel renden ze door het hek naar binnen. Buiten stond een grote auto, een van de nieuwste Amerikaanse modellen. Maar er was geen tijd om er uitgebreid naar te kijken.

Via de tuindeur kwamen ze stilletjes naar binnen. De moeder van George kwam hen met een nogal boze blik tegemoet.

‘Sorry, tante Fanny,’ zei Julian. ‘Vergeef het ons, alsjeblieft. Het was mijn schuld. Ik ben de enige met een horloge.’

‘Zijn we erg laat?’ vroeg Anne. ‘Zijn jullie al aan de lunch begonnen? Heb je liever dat we gewoon onze picknickmand pakken en wegglippen zonder hen te onderbreken?’

‘Nee,’ zei haar tante. ‘Gelukkig zit je oom nog opgesloten in zijn studeerkamer, samen met zijn vrienden. Ik heb één keer op de gong geslagen, maar ik denk dat ze dat niet eens hebben gehoord! Ik had het belletje laten rinkelen, omdat ik het idee had dat ze elk moment uit die kamer konden komen, en ik denk dat Quentin heel boos zou worden als jullie er niet waren om gedag te komen zeggen!’

‘Maar paps vrienden willen ons meestal juist *niet* zien,’ zei George verbaasd.

‘Tja, een van hen heeft een dochter die iets jonger is dan jij, George ... ook jonger dan Anne, geloof ik,’ zei haar moeder. ‘En hij heeft speciaal gevraagd om jullie allemaal te

zien, omdat zijn dochter volgend jaar naar jullie school gaat.’

‘Dan kunnen we maar beter opschieten en ons even gaan opfrissen,’ zei Julian, maar op dat moment ging de deur van de studeerkamer open en kwam oom Quentin met twee mannen naar buiten.

‘Hé, zijn dat jouw kinderen?’ vroeg een van de mannen, terwijl hij bleef staan.

‘Ze komen net van het strand,’ zei tante Fanny haastig. ‘Ik ben bang dat ze zich nog even moeten opfrissen voordat ze ...’

‘Goeie genade!’ zei de man. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen voor deze kinderen! Ik heb nog nooit van mijn leven zo’n mooi stel gezien. Ze zijn *wunnerful*!’

Hij slikte met zijn zware Amerikaanse accent af en toe letters in, waardoor hij het woord voor ‘geweldig’ niet uitsprak als *wonDERful*. Zijn hele gezicht straalde. De kinderen vonden hem meteen aardig. Hij wendde zich tot de vader van George.

‘Zijn deze allemaal van jou?’ vroeg hij. ‘Daar ben je vast trots op!’

‘Ze zijn niet allemaal van mij,’ zei oom Quentin, die daar behoorlijk geschokt bij keek. ‘Alleen deze,’ en hij legde zijn hand op Georges schouder. ‘De anderen zijn neefjes en een nichtje.’

‘Leuke zoon heb je,’ zei de Amerikaan, terwijl hij Georges korte krullen in de war bracht. Normaal had ze een hekel

aan mensen die dat deden, maar omdat hij dacht dat ze een jongen was, grijsde ze blij.

‘Mijn dochter gaat naar jullie school,’ zei hij tegen Anne. ‘Zouden jullie haar misschien een beetje willen helpen? In het begin vindt ze het vast doodeng.’

‘Natuurlijk,’ zei Anne, die de lange Amerikaan met zijn harde stem aardig vond. Hij leek helemaal niet op een wetenschapper. De andere man wel. Hij stond een beetje gebogen en droeg een grote bril, en hij staaarde in de verte alsof hij geen enkel woord hoorde van wat er gezegd werd, zoals oom Quentin vaak deed.

Oom Quentin vond dat deze flauwekul lang genoeg had geduurd. Hij wuifde de kinderen weg.

‘Kom, we gaan lunchen,’ zei hij tegen de mannen. De tweede man volgde hem meteen, maar de Amerikaan bleef achter. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een munt uit. Hij gaf hem aan Anne.

‘Koop hier maar wat lekkers van,’ zei hij. ‘En wees lief voor mijn Berta, oké?’

Hij verdween de eetkamer in en knalde de deur hard achter zich dicht.

‘Oei, wat zal pap zeggen over zo’n harde knal!’ zei George plotseling giechelend. ‘Ik vind hem aardig, en jullie? Die auto die voor de deur staat, moet van hem zijn. Ik denk dat die andere man niet eens durft te fietsen, laat staan dat hij autorijdt!’

‘Jongens, neem de picknickmand mee en ga maar snel!’ zei tante Fanny dwingend. ‘Ik ga de lunch voor die mannen verzorgen.’

Ze duwde Julian een grote mand in de handen en verdween de eetkamer in. Julian grijnsde toen hij voelde hoe zwaar de mand was.

‘Kom mee,’ zei hij. ‘Dit voelt goed! Terug naar het strand, allemaal!’